Выходить у Львовѣ що дня (крôмъ недѣль и гр. кат. святъ) о 5-ой годинѣ по полудни.

Адмінiстрация и Експедиция пôдъ ч. 8 улиця Чарнецкого.

Редакция ул. Францісканьска ч. 10, дверѣ 10.

Письма приймають ся лишь франкований.

Рекламацiи неопечатаний вôльний вôдъ порта. Рукописи не звертають ся.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додатокъ до „Газеты Львôвскои".

Предплата у Львовѣ: въ Адмінiстрацiи „Газеты Львôвскои" и въ ц. к. Староствахъ на провінціи
на цѣлый рôкъ 2 зр. 40 к.
на пôвъ року . 1 зр. 20 к.
на чверть року . . 60 к.
мѣсячно . . . . 20 к
Поодиноке число 1 кр.

Зъ почтовою пересылкою:
на цѣлый рôкъ 5 зр. 40 к.
на пôвъ року 2 зр. 70 к.
на чверть року 1 зр. 35 к.
мѣсячно . . . . 45 к.
Поодиноке число 3 кр.

Ч. 133. Субота 15 (27) Червня 1891. Рôкъ I.

Краєве Товариство торговельне.

Завѣдуюча Рада краєвого банку уповажнила Дирекцію того банку щобы разомъ зъ Дирекцією банку кредитового, заняла ся здѣйстненемъ проекту заложеня „Товариства торговельного".

Проектъ сей це лишь предметомъ вступныхъ нарадъ, однакъ деякі подробицѣ могуть вже вказати на пожиточность тои институцiи. Передовсѣмъ товариство має бути акцiйне, зъ капиталомъ на 2,500.000 зр. и має зôбратись черезъ постепенне выдане 2.500 именныхъ акцiй, кожда по 1.000 зр. На разѣ буде выдано лишь 500 акцiй, въ загальнôй сумѣ 500.000 зр. На покрытє тои сумы призначує краєвый банкъ 100.000 зр., банкъ кредитовый 100.000 зр., а єсть надѣя, що Выдѣлъ краєвый удѣлить зъ краєвого фонду промыслового 50.000 зр., а прочихъ 250.000 зр. покрыють безъ сумнѣву особы приватнѣ.

Цѣла суспôльность видить нинѣ одиноке спасенє економiчне въ пôднесеню краєвого промыслу. Однакъ найголовнѣйшою вагою и найбôльшимъ протекторомъ того промыслу, єсть добре зорґанiзована торговля.

Однымъ зъ першихъ интересôвъ проектованои институцiи має бути зорґанiзоване т о р г о в л ѣ с о л е ю, що, очевидно, принесе пожитокъ передовсѣмъ найширшимъ и найбѣднѣйшимъ верствамъ суспôльнымъ, та пересвѣдчить край вôдъ разу о хосенности такои институцiи. Пôсля обчислень основателѣвъ, той интересъ не повиненъ бути безъ користи для самои институцiи навѣть, а попри прихильности ц. к. правительства, не буде вымагати великихъ вкладôвъ, а манипуляцiя дасть ся упростити. Такимъ чиномъ сей интересъ, безперечно найзагальнѣйшого значѣня для краю, треба уважати на початокъ за найвôдповѣднѣйшiй и стосунково за найлекшiй для молодои институцiи.

Орґанiзацiя торговлѣ и отворенє дорôгъ збутку въ краю и поза краємъ для домового промыслу, закладанє въ тôй цѣли краєвыхъ базарôвъ и репрезентацiи на чужихъ ринкахъ, улекшить богато дѣяльность и краєвôй комiсiи промысловôй и многихъ одиницъ, працюючихъ уже успѣшно надъ вôдродженємъ того промыслу въ рôжныхъ сторонахъ краю.

Велика для рôльництва помôчь, а одною зъ найважнѣйшихъ задачь проектованои институцiи буде також зорґанiзоване торговлѣ продуктами рôльными и спiрiтусомъ, вынахождене новыхъ дорôгъ збутку и орґанiзоване доставъ для армiи.

До остаточного зредаґованя статута вываделеґувавъ краєвый банкъ своихъ членôвъ завѣдуючои Рады пп.: Горайского, Кисельку и Кешковского, а такожъ директорôвъ банку краєвого, пп.: дра. Зґурского и дра. Домашевского.

Вже нинѣ можемо подати въ головныхъ точкахъ, що цѣлею Товариства буде: брати удѣлъ въ краєвôй торговли, єи попиранє, старанє о новй дороги збутку, творенє спôлокъ купецкихъ и взагалѣ розвиненє дѣяльности торговельнои особливо въ цѣли пôднесеня продукцiи краєвои. Въ подробности задачею Товариства буде: купно и перепродажъ сырôвцѣвъ и товарôвъ на власный рахунокъ; комiсийне купно и спродажъ сырôвцѣвъ та товарôвъ доставы для Скарбу державы, краѣвъ, повѣтôвъ и громадъ, а такожъ для особъ приватныхъ, для краєвыхъ и заграничныхъ фiрмъ, будь на рахунокъ власный, будь въ спôлцѣ на рахунокъ третыхъ особъ, орґанiзоване и веденє спôлокъ продуцентôвъ, въ цѣли хосеннѣйшого збутку ихъ продуктôвъ и переробокъ; закладанє базарôвъ, аґенцiй и бюръ комiсовыхъ для збутку въ краю и по за краємъ выробôвъ краєвого промыслу, уладжуванє акцiйныхъ домôвъ, взôрцевыхъ складôвъ, орґанiзованє выставъ краєвыхъ або спôвучасть въ ихъ уладжуваню; уладжуванє заступництвъ и бюръ информацiйныхъ купецкихъ, посередництво и удѣлюванє вказôвокъ торговельныхъ, цловыхъ и тарифовыхъ, удѣлюванє задаткôвъ на продукты и товары на пôдставѣ заставу або листôвъ складовыхъ; закладанє, уладжуванє, веденє, вынаймованє и вôднаймованє домôвъ складовыхъ и вôльныхъ складôвъ.

Дѣла чисто банковй, особливожь всякi спекуляцiи бiржевй — зъ обсягу дѣланя Товариства суть выключенй.

Рада державна.

(30-те засѣданє палаты пословъ зъ дня 25. червня). На вчерашнôмъ засѣданю вôдповѣдавъ п. Мiнiстеръ фiнансôвъ на интерпеляцiю Гальвiха и признавъ потребу ревiзiи ординацiи о мытахъ и монополю соли, додавъ однакожъ, що великi сегорôчнй переговоры о заключеню угодъ торговельныхъ, не дозваляють прискорити дотычныхъ працъ. Мимо того буде предпринята часткова реформа, якъ то вказують пороблений вже въ Трiєстѣ зарядженя. По скôнченю переговорôвъ въ справѣ угодъ торговельныхъ, приступить правительство до ревiзiи згаданои ординацiи.

Вôдповѣдаючи на интерпеляцiю пос. Кайзера, сказавъ п. Мiнiстеръ фiнансôвъ, що зни-

---

15

УЛЯНА.

Полѣска повѣсть.

Й. И. Крашевского.

(Дальше).

Сонце пôдняло ся вже понадъ гôрне пасмо лѣсôвъ, котрыми кôнчить ся завсѣгды всякiй видъ на Полѣсю, коли въ концi Оксень набравъ хлѣба, надягъ на себе двѣ свиты про запасъ и привязавъ мѣшки до кôлка при возѣ. Въ добавокъ всього закуривъ при огни люльку и, безъ прощаня жѣнки, сѣвъ на стоячiй вже коло ворôтъ вôзъ.

— Сто чортôвъ ихъ, я . . . про мене, най собѣ роблять, що хочуть, — сказавъ до себе.— Я имъ таки вôддячу ся колись. Не я першiй — каже старый — и не я послѣдный.

Въ тôй хвили зустрѣвъ ся на улици зъ Левкомъ и Павлюкомъ, що зъ люльками въ губахъ и сокирами на плечахъ нишкомъ щось до себе шептали.

— Добрыдень — а де Уляна? — запытавъ Левко.

— А въ хатѣ.

— А щожъ?

— А нѣчо.

— И ты ѣй дарувавъ?

— Ще добре, що она минѣ дарувала, тажь она пôрвала ся до мене, такъ згордѣла. Лихо дасть ѣй теперь раду. Най собѣ робить, що хоче; прийде черга и на мене. — Сто чортôвъ!

Левко покивавъ головою.

— А ты зновъ ѣдешь?

— Щожь робити, коли выганяють?

— Ну, то мы дамо на неи позôръ,— сказавъ Левко.

— Я єи припильную,— додавъ Павлюкъ.

— Сто чортôвъ! — сказавъ Оксень и сплюнувъ,— най собѣ теперь робить, що хоче; дайте ѣй покôй!

— Щожь то, Уласъ тебе вговоривъ?

— Не Уласъ, але я самъ надумавъ ся. Таже, таже то не я першiй и не послѣдный, а зъ паномъ не воювати таки. Дамъ я имъ раду, коли не будуть навѣть сподѣвати ся и вôдплачу за своє. А теперь, лихо зъ ними. Не пильнуйте дурно, бо не впильнуєте, на то вже пôшло.

При тыхъ словахъ кивавъ головою, а въ голосѣ его пробивала ся придавлена до часу месть и борыканє немôчного зъ насильствомъ.

— Ну, коли вы такъ, то що иншого! — сказавъ Левко. Коли ты, Оксеню, такъ надумавъ ся, то що намъ до того. А може тобѣ и лѣпше буде; панъ таки допоможе, абы ты лише очи замыкавъ, то и не оглянешь ся, коли тобѣ всього прибуде. — Такъ бо и Уласъ каже. Твоє добро, твоя воля, най и такъ буде.

— Здоровй були, — сказавъ Оксень и затягъ конѣ.

XI.

Скоро чоловѣкъ выѣхавъ зъ дому, Уляна почула ся зновъ на свободѣ и замѣтила легко, що се не простый припадокъ споводувавъ таку наглу выправу Оксеня зъ одвои дороги у другу. Однакъ она збожеволѣла вже зовсѣмъ; бачила, що тайна єи була вже всѣмъ звѣстна, чула ся щасливою, то й забула легко на соромъ, на погрозы чоловѣка, на будучность.

Першiй се разъ почула въ собѣ тота, чудомъ якимсь межь попсутыми чиста доси жѣнка, таку сильну пристрасть, що по при нѣй могла дивити ся на всьо рôвнодушно и всѣмъ погордити. Єи овѣявъ вôддыхъ незнанои розкошѣ, єи овѣяли чуднй якiсь, а прецѣнь промавляючй до неи думки, она була божевôльна. Незнана ѣй доси вôдвага, котру почула въ перве того ранка, єи вже не опускала.

Зъ веселою пѣсонькою на устахъ порала ся коло свого господарства и дѣтей — однакъ думкою була зовсѣмъ де инде. Дѣти тй не будили въ нѣй навѣть первѣстного материньского привязаня; ихъ плачь доходивъ часто до єи уха, але не вôдбивавъ ся вже о єи серце. Глядѣла на нихъ рôвнодушно, холодно, цѣлувала

жене цѣны соли есть можливе лишь въ порозумѣню зъ Угорщиною, але доси не удало ся довести до такого порозумѣня. II. Міністеръ готовъ въ вôдповѣдномъ часѣ розпочати зновъ тй переговоры.

По вôдповѣди на интерпеляцію Фукса, приступила палата до дальшои дебаты буджетовои. Шефъ секціи Ербъ зазначивъ, що обчислене населеня въ Чехахъ, переведено зъ можливою скоростію. До пять мѣсяцѣвъ довершено цѣле дѣло. Зъ обохъ сторôнъ були аґітаціи, але то не вплынуло на остаточный результатъ, котрый выпавъ радше на некористь нѣмецкого языка. Міністерство дѣлъ внутрѣшныхъ одержало одну однѣсеньку рекламацію зъ Чехъ, котру залагоджено въ дусѣ рекламуючои стороны. Такъ само зменшило ся въ порôвнаню зъ 1880 р. число жалобъ, якй одержало намѣстництво въ Празѣ.

Пос. Промберъ признаючи, що при нинѣшнôй борбѣ національнôй въ Чехахъ обѣ стороны силують ся на аґітаціи, доказувавъ фактами, що ческй власти громадскй поступали при списѣ населеня супротивъ Нѣмцѣвъ самовôльно. Опôсля обговорювавъ вôнъ справу урядникôвъ, домагавъ ся опѣки передъ самовôльнымъ поступованемъ урядникôвъ и наконець промавлявъ за пôдвысшенемъ платнѣ урядникôвъ, особливо низшихъ клясъ ранґи.

Опôсля промавлявъ пос. Гросъ и обговорювавъ значѣне и доносимость институцій асекураційныхъ. Головно критикувавъ вôнъ поступоване асекураційного товариства „Equitable“, котре при помочи аґентôвъ вабить бѣдныхъ людей до асекурованя, але коли не може выплатити преміи, то каже, що ихъ вкладки пропали. Въ той способъ вытуманило то товариство одного року грошѣ вôдъ 12.000 родинъ. Бесѣдникъ завзывавъ правительство, щобы оно выступило противъ сего товариства. — Пос. Плясъ предкладавъ кôлька змѣнъ въ законѣ о убезпеченю робôтникôвъ на случай калѣцтва и домагавъ ся полѣпшеня долѣ дієтарѣвъ. — Пос. Бонді высказавъ надѣю, що помирене партій принесе може и Дальмаціи еру мира.

Опôсля промавлявъ пос. Пернерсторферъ. Бесѣдникъ говоривъ насамперeдъ о лихôмъ станѣ шпиталю вѣденьского и доказувавъ, що мимо установленя спеціяльнои комісіи для сего шпиталю, тамъ нѣчого не поправило ся, бо ще погôршилось. Шпиталѣ публичнй суть задовженй, а въ вѣденьскихъ шпиталяхъ незадовго „крахъ“ наступить. Говорячи дальше, бесѣдникъ доказувавъ, що въ тôмъ шпиталю нераз не можна робити нѣякои операціи, бо нема инструментôвъ. На многихъ вôддѣлахъ числять на поживу для хорыхъ по 18 до 19 кр. Наконець обговорювавъ бесѣдникъ вôдношеня въ галицкихъ університетахъ и ґімназіяхъ, арештованя молодежи и т. д. — По Пернерсторферѣ говоривъ пос. Рутовскій и звертаючись до Пернерсторфера сказавъ ему, що вôнъ безъ потребы мѣшаєсь въ справы галицкй, бо на то суть галицкй послы. Рутовскій домагавъ ся реґуляціи рѣкъ и примусовои асекураціи. По ухваленю дотычного титулу и резолюціи Чеча о заразѣ на худобу поставивъ пос. Гавкъ внесене, щобы властителямъ домôвъ звертано податокъ, коли имъ чиншь пропавъ. На тôмъ закôнчено засѣдане а слѣдуюче назначено на нинѣ.

Непорозумѣня и незгоды, якй выкликала була ґенеральна дебата буджетова межи поодинокими партіями парляментарными и у внутрѣ декотрыхъ зъ тыхъ партій, вôдбиваютъ ся все ще голоснымъ вôдгомономъ далеко поза парляментомъ. Свого часу доносили мы, якого заколоту наробила була бесѣда кн. Шварценберґа въ колѣ польскôмъ, та що тамъ прийшло було ажь до досыть явного роздору, котрый знайшовъ вôдгомôнъ въ вѣденьскôмъ *Tagblatt*-ѣ а опôсля и въ польскихъ ґазетахъ. Роздоръ той залагоджено, а теперь появивъ ся въ польскихъ ґазетахъ комунікатъ пôдписаный послами: Беное, Чечь, А. Єнджейовичь, Ст. Клюцкій, Ст. Мадейскій, Рапапортъ, кс. Ручка, Жукъ-Скаршевскій, Ив. Стадницкій, Страшевскій, Струшкевичь и Здиславъ Тишкевичь. Въ комунікатѣ тôмъ доказують згаданй послы, що консервативнй послы зъ захôдныхъ повѣтôвъ Галичины належали вôдъ початку до кôнця до тыхъ въ колѣ польскôмъ, котрй безъ всякого хитаня ся рѣшучо и безвзглядно прихильно поручали політику свобôднои руки. Послы зъ захôдныхъ повѣтôвъ не проявляли такои критики, котра мала бы на цѣли пôдкопати повагу предсѣдателя кола польского, п. Яворского, противно, они годили ся зъ его заявленями. Наконець заявляють згаданй послы, що они не творять въ колѣ польскôмъ нѣякои окремои орґанізаціи.

У кн. Шварценберґа вôдбувъ ся вчера пиръ на помирене и дальше добре порозумѣне правицѣ зъ коломъ польскимъ. Въ пирѣ взяли участь: кн. Шварценберґъ, ґр. Гогенвартъ, ґр. Пальфі, ґр. Воляньскій, ґр. Піньскій, ґр. Гомпешь, Єнджейовичь, ґр. Деймъ и бар. Морсей.

Переглядъ політичный.

Зачувати, що бесѣду посла Вашатого и вôдповѣди на ню другихъ послôвъ, выслано оногды телеґрафічно Є. Вел. Цѣсареви. Зъ Берна доносять такожь, що Вашатый мае выступити зъ молодоческого клюбу. *Politik* доказуе, що бесѣда Вашатого попсувала всю добру роботу Молодочехôвъ.

N. fr. Presse згадуючи про оглядане анґлійскои ескадры Є. Вел. Цѣсаремъ пише такъ: „Не хочемо пересаджувати політичне значѣне сего факту, але и не заперечимо, що ему таке значѣне належить ся. Есть то дуже рѣдкій случай, щобы якійсь монархъ оглядавъ анґлійскй кораблѣ военнй. Передъ нѣмецкимъ цѣсаремъ парадувала анґлійска фльота два разы, але то було на анґлійскихъ водахъ и цѣсарь Вільгельмъ, внукъ королевои, бувъ еи гостемъ. Въ Рецѣ малась рѣчь инакше. Тамъ приѣхали анґлійскй кораблѣ въ гостину и то не простый случай, що они загостили тамъ якъ разъ въ пору, коли Є. Вел. Цѣсарь мавъ тамъ приѣхати. Тѣснй вôдносины Анґліи до союзныхъ державъ знайшли новый доказъ въ гостинѣ австрійского Цѣсаря на кораблях анґлійскихъ.

До *Pol. Corr.* доносять зъ Софіи, що тамъ дуже зрадувала всѣхъ авдієнція кн. Фердинанда у Є. Вел. Цѣсаря Францъ Іосифа, тымъ бôльше, що авдієнція та — якъ заразъ зъ Вѣдня донесено — тревала три четверти годины, а не лишь десять мінутъ, якъ то доносили вѣденьскй ґазеты, и була дуже сердечна.

Трікупіса приняли въ Софіи дуже щиро и вôнъ розговорювавъ тамъ зъ кôлькома виднѣйшими політиками, але и заразъ зъ горы сказавъ имъ, що хочь есть за тымъ, щобы межи Греками а Болгарами настало порозумѣне, то не приѣхавъ, щобы завязувати союзъ балканьскій або его приготовляти. Вôнъ о тôмъ и не думае, бо не мае звычаю занимати ся рѣчами, котрй неможливй до переведеня. Говорячи про свою гостину въ Бѣлградѣ, сказавъ, що реальныхъ політикôвъ знайшовъ лишь въ напреднякахъ; радикалы и лібералы суть шовіністы и самй не знають, якъ переводити свои пляны.

Минувшого тыждня наспѣвъ до Атинъ зъ Франціи другій зъ трохъ великихъ кораблѣвъ военныхъ, замовленыхъ въ французскихъ варстатахъ, а въ Пірею повитали его зъ великимъ торжествомъ. Радôсть та однакожь не всѣмъ Грекамъ до вподобы, бо всѣ три кораблѣ коштують 27 міліонôвъ, котрыхъ нема зъ вôдки заплатити а до того кораблѣ мають бути ще и не конче добре збудованй, такъ, що першій корабель треба було назадъ завернути до французскихъ арсеналôвъ.

навѣть, якъ давнѣйше, тôлькожь на думцѣ були въ неи иншй поцѣлунки, инша любовь.

Зъ вôдкижь то тôлько чутя у простои жѣнки? спытае не одинъ зъ васъ. Абожь оно образованымъ лишь выключно пытоме? Цѣлу и сильну сотворивъ Богъ просту душу, що нѣчимъ не примучена не старѣе ся за молоду, але дрѣмае въ тѣлѣ, якъ въ колыецѣ. Коли на таку душу впаде незнане чуте любови и закоренить ся въ нѣй, коли покаже ѣй свои дива и розкрые передъ нею свôй дивный свѣтъ, коли зъ житя звѣрячого выведе еи кудысь выжше — тодѣ родить ся у тôй души невгамована, дика пристрасть, котрои нѣщо не зломить, не повалить нѣщо. До тыхъ чувствъ, що складають ся на неи прилучуе ся ще жива дитинна цѣкавôсть, якои не стае другимъ людямъ, що не одно пережили и зô всѣмъ освоились. Саме такъ приросла до свого теперѣшного щастя и Уляна, а чого она ще сподѣвалась, чого не выжидала вôдъ будучности, кôлько то було въ неи надѣй неможливыхъ навѣть до сповненя?

Не була то проста жѣнка, безъ душѣ, безъ мысли, гарна забавка очей; колибъ такъ судьба поставила еи выжше, тодѣ дивувалибъ ся ѣй може и тй, що на неи теперь и глянути не хотѣли. — На такôмъ низькôмъ становиску мала выжшй надъ свôй станъ думки, выжше надъ свôй станъ поняте. Неразъ вже замѣтивъ се Тадѣй и то власне привязало его тымъ пристрастнѣйше до гарнои Уляны. Поетична своею простотою, якъ усѣ селяне, понимала и розумѣла зъ дня на день лѣпше того, що промавлявъ до неи палкою мовою пристрасти. Малу-по-малу ставала она въ его очахъ чимсь идеальнымъ, а легко поняти, що за чувства мôгъ розбудити такій чудный идеалъ у головѣ молодого хлопця, повнôй мрѣй, повнôй неимовѣрныхъ, а такъ гарно придуманыхъ, що ихъ вычитавъ зъ книжокъ минувшого столѣтя. На него зойшовъ той непонятный чаръ, попри котрôмъ не бачивъ вже дѣйстности, а тôлько радѣвъ задля такъ чудесного осущеня одного зъ своихъ снôвъ — своихъ мрѣй.

Якъ выбравъ ся на польоване въ гнѣвѣ и непевности того, що мавъ зъ собою почати, такъ и вернувъ зъ тымъ назадъ; тôлько ще бôльше притомленый, ще бôльше неспокôйный. Раньше, якъ звычайно, казавъ завернути псôвъ и стрѣльцѣвъ до дому, бо хочь не сподѣвавъ ся побачити Уляну, вѣривъ у припадки и немовъ прочувавъ, що побачить еи, хочь не розумѣвъ, де и якъ, а може и бажавъ бути бодай близше неи.

Ледво почало смеркати, вôдчинивъ склянй дверѣ до городу, що по похилôй убочи спускавъ ся ажь надъ озеро — и зойшовъ поволи.

На небѣ вырынавъ саме зъ хмаръ мѣсяць, зажеврѣвъ. — Въ селѣ ревѣла худоба, на другôмъ боцѣ озера гуркотѣли возы, на шпихлѣрѣ клекотѣвъ бузько.

Тадѣй смутный дививъ ся на село, зъ вôдки доходили до него смѣхи и вечѣрный гамôръ. Вôнъ зойшовъ ажь надъ саме озеро и сѣвъ на лавцѣ пôдъ тополями, котрй окружавъ зô споду вôдцвитаючій вже бозъ.

Очи его звернули ся мимоволѣ на розвернену передъ нимъ картину.

Не була она дуже велика, анѣ дуже красна; але мала свôй непонятный чаръ, якого надавали ѣй почасти положене, по части вечѣрна пора. Попадъ нею було небо, прибране у ту, такъ чудово гарну ризу, въ яку вбирае ся тôлько на выбранй вечеры. Надъ заходомъ рубинове, высше золочене, далѣ вже сѣре, потôмъ темно-голубе и мрѣюче блѣдыми зôрками, що немовъ показували ся, то зновъ щезали несмѣлй — по небу плыли хмарки, зъ одного боку темнои, зъ другого пурпуровои барвы, котра въ гору щоразъ бôльше блѣдла — хмарки, що недавно ще яскравй, теперь погасають на очохъ. Насупротивъ пôднимавъ ся вже червоный, величный якъ мысль, коли родить ся, повнолицый мѣсяць и продиравъ ся крôзь темнй шафірові хмары. Небо вôдрѣзане було вôдъ землѣ чорною стрѣчкою лѣсôвъ, повытинаною въ рôжнороднй зубцѣ. По надъ луками и водами знимавъ ся вже легенькій, чарôвный туманъ вечерôвъ и ранкôвъ. Лѣвобôчь на горбочку вызирала стара, зруйнована каплиця, де тôлько разôвъ молила ся за Тадея мати, де тôлько разôвъ вôдмавлявъ зъ нею Тадѣй вечѣрнй молитвы! Чорна, смутна, понура вôдбивала на кôлькохъ побитыхъ шибахъ вôконъ червонй блески заходу, якъ серце вôдбивае

Новинки.

— **Именованя.** Краєва Рада шкôльна именувала учителя Валентія Сташка зъ Маньовы дѣйстнымъ учителемъ 3-клясовои школы въ Закопанôмъ, Ивана Соболевского дѣйстнымъ управителемъ 4-клясовои школы въ Долинѣ; Якова Кулю дѣйстнымъ учителемъ філіяльнои школы въ Бѣлобокахъ; Олександра Чапраньского дѣйстнымъ учителемъ 4-клясовои школы въ Долинѣ; учительку Камілю Забѣглову дѣйстною учителькою школы єтатовои въ Белзци.

— **Конкурсы** Въ політехніцѣ львôвской вакує посада асистента при катедрѣ водныхъ робôтъ зъ платнею 600 зр. и буде надана колеґією професорôвъ на часъ вôдъ 1 жовтня 1891 по конець вересня 1893. Першеньство мають кандидаты зъ другимъ испытомъ державнымъ, а подаля буде принимати ректоратъ до кôнця липня; — на посаду експедитора почтового въ Короици, пов. бучацкого, розписала краєва Дирекція почтъ и телеграфôвъ конкурсъ зъ речинцемъ до 10 липня с. р.; — Краєва Дирекція скарбу оголошує конкурсъ на посаду „штемпляра“ до обслуги машинъ при штемпльованю ґазетъ и т. д. зъ платнею 400 зр. и додатками. Убѣгати ся могутъ заводовѝ слюсарѣ, що знають ся на уладженю машинъ, а подаля вносити треба въ протягу трехъ тыжднѣвъ до повѣтовои Дирекціи Скарбу у Львовѣ, а львôвскѝ мають лично доручити свои подаля начальникови львôвскои Дирекціи Скарбу.

— **Громадѣ Солотвина** въ повѣтѣ живецкôмъ дарувавъ Є. Вел. Цѣсарь 100 зр. запомоги на будову школы.

— **Для учителѣвъ на XXV зъѣздъ** педаґоґічный въ Дрогобичи удѣлила ґен. дирекція зелѣзницѣ Кароля Людвика зниженя $33\frac{1}{3}$ проц. Цѣлый білєтъ I-ои кл., купленый до Львова або Перемышля, уповажняє ѣхати тамъ и назадъ II-ою кл.; такій білєтъ II-ои кл. уповажняє ѣхати тамъ и назадъ III-ою кл. При купнѣ білєту треба выказати сь леґітимаціею, котру разомъ зъ білєтомъ треба дати остемпльовати въ касѣ ще разъ передъ поворотомъ. Карта лег. уповажняє вôдъ 14 до 31 липня с. р.

— **Пригадуємо интересованымъ зъ бучацкого и доокол ичныхъ повѣтôвъ,** що въ недѣлю дня 28 с м. о годинѣ 9 вечеромъ вôдбуде ся въ Бучачи концертовый вечерокъ въ память Тараса Шевченка зъ богатою проґрамою и танцями въ сали повѣтовои Рады въ Бучачи. Карта вступу для одної особы 1 зр.; для родины 2 зр.; для мѣщанъ и ученикôвъ по 25 кр.

— **Огнѣ.** Дня 14 с. м. повставъ огонь въ Бордяковцяхъ коло Скалы. Погорѣли три хаты зъ господарскими будынками. Шкоду обчисляють на 1.500 зр. Причиною огню мала бути неосторожнôсть двохъ дѣтвакôвъ, котрѝ курили въ стодолѣ папѣросы.

— **Грôмъ спаливъ церковь** тамтого тыждия въ Уличнѣ, пов. дрогобицкого. Церковь зъ цѣлымъ уладженємъ внутрѣшнымъ згорѣла до тла.

спомины; крôзь єи дахъ свѣтило ся мѣсцями небо, а по надъ нею жаливъ ся пугачь, що въ роздертôй копулѣ поклавъ собѣ гнѣздо.

Далѣ горбокъ знижавъ ся, а за мôсткомъ починало ся село, що обнимало пôвколомъ озеро, поросле зъ тои стороны очеретомъ, травами. зѣлємъ и лозами. Хлопскѝ городы зъ высоко высыпаными грядками засягали своими плотами майже по тѝ буряны и купинастѝ болота. Позаду нихъ курили ся хаты зъ высокими дымарями, пару грушами, верхами скриплячихъ журавлѣвъ и дахами стодôлъ. А ще далѣ стояла чорна, але вже по вôкнахъ освѣчена корчма. Мѣжь нею а церквою и, оперѣзанымъ высокимъ тыномъ та овочевымъ садомъ. домомъ священика ишовъ самымъ берегомъ озера крутый шляхъ, повный въ ту хвилю вертаючихъ зъ поля селянъ. Правобôчь були поля и луки, але тѝ заступила передъ Тадѣємъ часть двôрского городу, що гущавиною знимавъ ся на горбѣ.

Тишина була поважна: на єи лонѣ щезали дрôбнѝ голосы, що зрывали ся вôдъ часу до часу зъ дороги, або зъ села. Мовчали навѣть жабы по доокрестныхъ болотахъ; въ озерѣ ихъ не було; про се ходивъ навѣть переказъ мѣжь народомъ, що шукавъ у тôмъ притичины.

(Дальше буде).

— **Бурѣ.** Дня 20 с. м. лютила ся буря въ Дорѣ и Делятинѣ, надвôрнянського повѣту. Въ Дорѣ позабивавъ перунъ 25 овець и поголомшивъ вôвчарôвъ, котрѝ небавкомъ очуняли. — Въ Ярославичахъ коло Зборова знищивъ градъ 19 червня (вже другій разъ сего лѣта) всѣ засѣвы, а на другій день третій разъ доправивъ, що не вытовкъ за два першѝ разы. При тôмъ страшна злива позабирала новопоставленѝ. по повени зъ 29 мая, мосты, позамулювала поля, сѣножата а одна 13 лѣтня дѣвчина утопила ся на поли. — Въ Пôдгаєччинѣ надôйшла дня 23 с. м. о 4-ôй годинѣ зъ полудня туча вôдъ Ковалѣвки и Монастириськъ, по части зъ градомъ та поробила великѝ шкоды въ засѣвахъ. Въ Швейковôй, Слобôдцѣ и Ковалѣвцѣ занесло поля намуломъ и камѣнємъ, а градъ такъ повыбивавъ збôже, що лишь бадила сторчать. Въ Швейковôй несла вода улицями плоты, стовпы и солому. Кажуть, що навѣть худобу несло. Туча понеслась на Голгочѣ, та мабуть и тамъ не на дармо.

— **Золоте весѣлє** обходили въ церквѣ въ Озѣрнѣ 21 н. ст. червня селяне Иванъ и Анна Небельскѝ. Обоє старики держать ся єще крѣпко, хочь вôнъ числить 83 а она 70 лѣтъ.

— **Запопадливôсть а темнота.** Темнота и деморалізація мѣжь нашими селянами доходить инодѣ до крайныхъ границь. Ось примѣръ, що кождого чесного и запопадливого чоловѣка мусить перенятн обуренємъ и вôдразою. Кôлька Мазурôвъ зъ пôдъ Вадовиць, що працюють при фабрикахъ въ Бориславѣ, а котрѝ могуть послужити лишь взôрцемъ запопадливости и трудолюбивости, ходили собѣ въ дни вольнѝ вôдъ роботы по смѣтникахъ, збирали кости и вôдсылали домôвъ, де товчуть ихъ на муку та справляють поля, а останки продають другимъ господарямъ. Тѝ костярѣ не боять ся жидôвъ, а христіяньскихъ кухарокъ такъ собѣ приєднали, що тѝ волять призбиранѝ кости спродавати имъ о кôлька крайцарôвъ дешевше, нѣжь жидамъ. Одинъ зъ тыхъ костярôвъ зложивъ вже собѣ навѣть кôлька сотокъ до щадничои касы, зъ такои марнички, якъ костки, а жѣнцѣ и дѣтямъ посылає мѣсячно по кôлька зр. на обробокъ господарства. Та недавно два піяки зъ Тустановичь, мабуть жидôвскѝ поплечники та попыхачѣ, выйшли за Воляпку (коло Борислава) числити жидôвску худобу и тамъ напали на одного такого бѣдного костяра-Мазура та такъ єго тяжко побили и покалѣчили, що безпритомного скровавленого оставили єго на толоцѣ, а самѝ повтѣкали до села. Зробили се мабуть зъ жидôвскои намовы.

Всячина.

— **Божевôльна межи медведями.** Въ зольоґічнôмъ огородѣ въ Франкфуртѣ ставъ ся сими днями страшный выпадокъ. Нѣмъ мали замкнути огородъ, служниця Катарина Вольфъ сховала ся межи деревами, опôсля вылѣзла на дерево и при помочи шнура спустила ся до клѣтки, въ котрôй сидѣвъ бѣлый медвѣдь. Дозорцѣ побачили єи, якъ стояла зъ заложеными руками, а коло єи ногъ лежавъ медвѣдь и спавъ. Переляканѝ кинулись за зелѣзными колами та шнурами, щобы ратувати дѣвчину, однакъ повернувши, застали зъ дѣвчины вже лише роздертого трупа. Медвѣдь пробудивъ ся та пошматувавъ дѣвчину, котра въ приступѣ божевôльства влѣзла до клѣтки.

— **Страшний огнѣ** нищать вже вôдъ кôльканацяти днѣвъ лѣсисту часть пôвострова Нового Бравншвайґу въ пôвнôчнôй Америцѣ. Фермеры и дроворубы утѣкають зъ лѣсôвъ до Ст. Джонъ, а долина Мірамічі выглядає якъ одно море огню. Возы по стаціяхъ зелѣзничихъ, дворцѣ, телеґрафічнѝ стовпы попаленѝ, люде ледви зъ житємъ поутѣкали, комунікація телеґрафічна перервана. Дня 9 н. ст. червня запустили ся два кораблѣ „Каті“ и „Марія Люіца“ горѣ рѣкою св. Лаврентія и були бы певно згорѣли, єсли бы имъ бувъ не приспѣвъ пароходъ зъ помочею. Богато селъ выгорѣло до крихты, а правительство мусить достарчати погорѣльцямъ живности и шатеръ на мешканя.

— **Вырвалось нехотячи.** Жѣнка: Ну, Максиме, ты не хочешь асекурувати себе на выпадокъ смерти?

Чоловѣкъ: Нѣ, любочко; я знаю людей, що платять трицять лѣтъ та й нема хôсна, не умирають.

Жѣнка: Ану, Максиме, може ты будешь щасливѣйшій.

— **Музикальный капраль.** Капраль до воякôвъ, що стоять въ рядѣ): У кого музикальный слухъ, нехай выступить на передъ! (Около 15 людей выступає). — О, такъ богато менѣ не потреба, — доста трохъ! (Выбирає собѣ трохъ, котрѝ ще разъ кажуть єму, що мають дѣйстно музикальный слухъ). Такъ, явѣть ся отже всѣ три нинѣ точно о пôвъ до девятои въ ґарнізоновôй церквѣ; будете тамъ дзвонити.

Господарство, промыслъ и торговля.

— Удержавнене зелѣзницѣ Кароля Людвика. Угода заключена межи міністерствомъ торговлѣ и фінансôвъ, зъ одної стороны, а межи Товариствомъ зелѣзницѣ Кароля Людвика зъ другои стороны, дотыкаюча выкупна тои зелѣзницѣ, постановляє: Почавши вôдъ 1 сѣчня 1892 р., переходить зелѣзниця Кароля Людвика на власнôсть державы разомъ зô всѣми бôчными лініями, зъ матеріяломъ и паркомъ, зъ запасами инвентаря, зъ резервоарами нафтовыми въ Пôдволочискахъ, зъ домами для робôтникôвъ и школою у Львовѣ, а также зô всѣми ґрунтами, що суть въ посѣданю зелѣзницѣ, зô всѣми устройствами, приготовленями до заложеня другого шляху, въ загалѣ зъ цѣлымъ движимымъ и недвижимымъ майномъ, також зъ фондомъ резервовымъ и зъ зыскомъ зъ конверсіи пріорітєтôвъ. За то буде зелѣзниця Кароля Людвика по заключеню угоды, вести рухъ на рахунокъ державы, при инвестиціяхъ має засягати дозволеня міністерства торговлѣ, безъ того дозволеня не може анѣ розпоряджати фондомъ резервовымъ, анѣ що небудь продавати або заставляти. Зелѣзниця ручить за страты, якѝ бы показали ся. Держава приймає цѣлый персоналъ службовый. Держава входить також въ права и обовязки зелѣзницѣ Кароля Людвика що до института пенсійного и касы хорыхъ, а також що до дотеперѣшныхъ запомогъ рôчныхъ, запорученыхъ зелѣзницею Кароля Людвика. Угода та мусить бути що найдальше до 15 мая 1892 затверджена.

Торгъ збôжемъ.

26 червня	Львôвъ	Тервопôль	Пôдволочиска	Ярославъ
Пшениця	9·— 10·40	9·— 10·—	9·— 9.85	9·50 11·—
Жито	7·——7·30	6·80—7·—	6·75—6·90	7·——7·50
Ячмѣнь	7·——7·30	6·— 10·75	5·75—6·50	6·25—7·25
Овесъ	7·50—7·80	7·——7·25	6·40—6·75	7·50—8·—
Горохъ	—·——·—	6·— 10·—	6·— 10·50	6·30—9·75
Выка	—·——·—	—·——·—	—·——·—	—·——·—
Рѣпакъ	12.—13.50	12·—13.—	12·—13·—	12·25 13·60
Хмель	—·——·—	—·——·—	—·——·—	—·——·—
Конюшина чер.	42·—52·—	41·—48·—	41·—47·—	42·—52·—
Конюшина бѣла	—·——·—	—·——·—	—·——·—	—·——·—
Оковита	18·—19·50	—·——·—	—·——·—	—·——·—

Все за 100 кильо netto безъ мѣшка.

Оковита готова за 10.000 літр. пр. loco Львôвъ вôдъ 18·— до 19·50 зл.

Овесъ пошукує ся.

Хмель вôдъ —·— до —·— за 56 кильо.

Телеграмы.

Вѣдень 26 червня. Урядова ґазета оголосила заручины архікняжн. Людвики, доньки вел. кн. Тосканы, Фердинанда, зъ кн. Фердинандомъ Августомъ, сыномъ кн. Юрія Саского.

Задаръ 26 червня. Є. Вел. Цѣсарь, вертаючи зъ маневрôвъ пôдъ Лисою приѣхавъ тутъ въ полудне, оглянувъ село Травъ а вôдтакъ Задарь и поѣхавъ въ дальшу дорогу.

Градець 26 червня. Гр. Гартенавъ все ще не здужає; діяґноза лѣкарска сконстатувала у него болячку въ жолудку.

Лондонъ 26 червня. Глядстонъ занедужавъ небезпечно.

Софія 26 червня. Арештовано тутъ адвоката Чачева и полковника Киселова, пôдозрѣныхъ о убійство Белчова. Процесъ въ сѣй справѣ розпôчнесь за мѣсяць.

Вôдвѣчательный редакторъ: Адамъ Креховецкій.

ИНСЕРАТЫ

до „Народнои Часописи" просимо пересылати до конторы пана **ЛЬЕОПОЛЬДА ЛИТЫНЬСКОГО** у Львовѣ, ул. Валова ч. 14. Цѣна стиха въ одноразовôмъ инсератѣ стоитъ 7 кр., при бôльше разовôмъ помѣщеню 6 кр. ôдъ стиха петитового. Пп. Купцѣ и Промышленники, котрû частѣйше будуть свои оповѣщеня умѣщати, одержують ôдповѣдный рабатъ.

Зъ друкарнѣ В. Лозиньского, пôдъ зарядомъ В. И. Вебера.